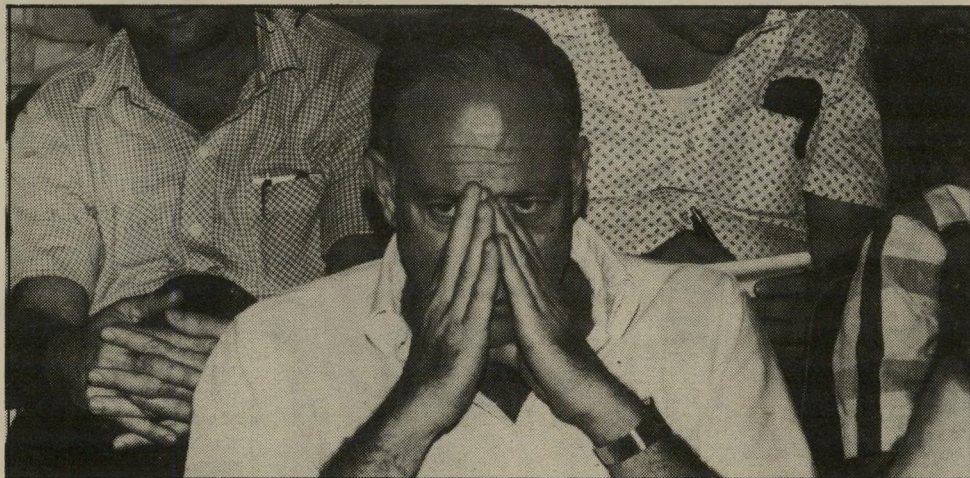

האב, הבן

ורוחו של לוינסון

כימעט כל העיתונים בארץ על הספר הזה. בינתיים התלקח קרב בין קוטלר ובין שלום רוזנפלד, מי שהיה עורך "מעריב". העולם הזה מצא לנכון לספק במה ליאיר קוטלר, כדי שיוכל לשמוח את מענותיו בפרשה זו.

לפני שלושה חודשים סירסם "העולם הזה" (29.5) קטעים מספרו של יאיר קוטלר, ברח להשחית, שבו תקף קשות כמה עיתונים ועורכים, וזען שהם גונזים מידע חיוני מטעמים אינטרסנטיים. "העולם הזה" עזר לשבור את קשרי-השתיקה, שהוטל על-ידי

אני חייב תודה מיוחדת לשלום רוזנפלד, העורך הראשי לשעבר של מעריב (בגמלאות), על שהפך בימים אלה את קשרי-ההשתקה בעיתונו על סיפרי כוח להשחית. שיצא בהוצאת מודן בסוף מארס 1985. הספר, המטפל בדרכי עשיית הארץ, מעריב ורחוב ראשי (ו"ל), הוא מוקצה מחמת מיאוס בעיני המבוקרים — המו"לים והעורכים — הפוסקים בכל יום חופשי-עיתונות מהו: כל מה שאינו פוגע בנו.

שלום רוזנפלד נמנה עם כמה וכמה מגבורי כוח להשחית. הוא כיבדני במאמר ארוך במדורו זווית חדה במעריב של 7.8.85, הנושא את הכותרת הבומבסטית "שקר להשכיר". מורה הצדק רוזנפלד התקצה על קטע מנולוני מאת אורי דן, שהיה ראש הכתבים של מעריב בשנים 1974-1976 וחביבו של העורך הראשי אז, רוזנפלד.

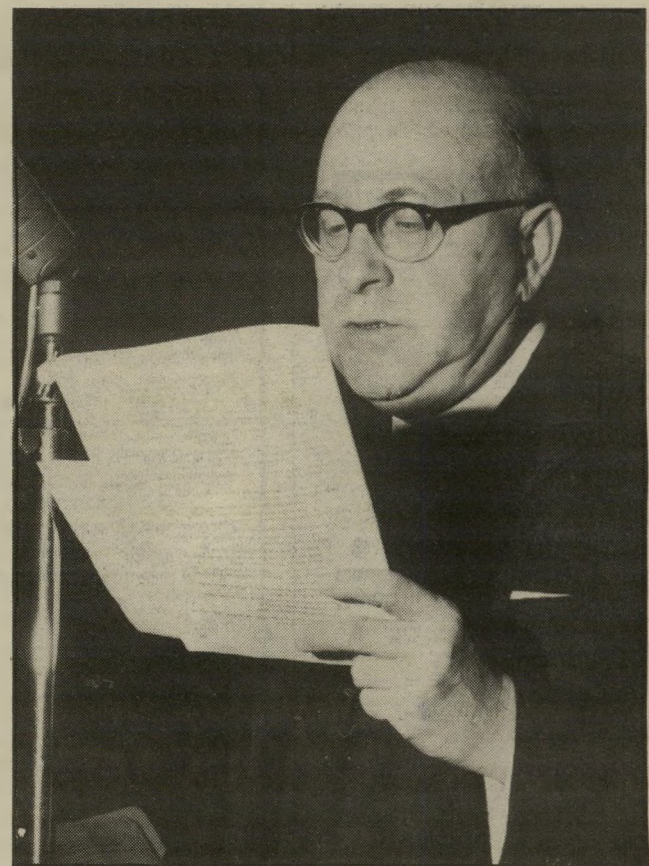
ככוח להשחית הבאתי דברים אלה מפי אורי דן: מעריב נהיה עיתון של אנטי-הדשות, בעיקר כאלה המתנגשות עם השילטון: מישרה, צבא, ביטחון, אוצר — וכמוכן בנק הפועלים. אסור היה לכתוב מילה על בנק הפועלים כאשר עמדתו בראש הבתבים, יורם רוזנפלד, בנו של העורך הראשי, עבד באמפ"ל ונמנה עם מקורבי לוינסון. כל ידיעה היתה צריכה לקבל את אישורו של רוי זנפלד.

בראש הבתבים ביקשתי מרוי גוטרמן, הכתב הכלכלי, לברוק משהו. אחרי שנחשפו מעשי השחיתות של מיכאל צור ביקשתי מגוטרמן לשים עין על-המתרחש בממלכתו של לוינסון, הגיעו אליי ידיעות. לוינסון חמק מהעיתונות. זה לא מצא חן בעיניי. גוטרמן השיב לי כי יש משהו לא נעים בעיניי ניהול הבנק. אמרתי לו: טפלו! אך הוא השיב: עליי להביא כל ידיעה על הבנק לרוזנפלד.

שתי התאבדות

באפריל '85 כתב אליי עורך-דין בנימין לוינבך, פרקליט של רוזנפלד, כי בקטע האמור, "מועלות כלפי מרשי הטענה כי מר שלום רוזנפלד מנע פירסום ידיעות לגבי בנק הפועלים, משום שבנו עבד בחברת-בן של אותו בנק, דיכרייבלע

אלה הם חסרי-בסיס לחלוטין. מרשיב לא מנע פירסום ידיעות בדקות היטב ולגיטימיות בכל תחום שהוא ולא נתן כל הוראה בקשר עם כך. נוסף לכך, מר שלום רוזנפלד עזב את תפקידו כעורך מעריב ויצא לגימלאות ביוני 1980 ואילו בנו, יורם רוזנפלד, החל לעבוד באמפ"ל רק כשנה לאחר מכן, בקיץ 1981. פרקליטו של רוזנפלד ררש לפרסם התנצלות פומבית.

נשיא רומנשטרייך
שומעים קצת, סולחים קצת, מגנים קצת

הוא הרעיף הטבות. שני מניפולטורים שהתאכזרו — שיטה אחת)

האב, שלום רוזנפלד, קיים קשרים עם לוינסון שנים רבות. הבן, יורם, התקבל לעבודה באמפ"ל על רקע יחסי הידידות והאמון ששררו בינו לבין לוינסון ובין האב לבנקאי הנוכל. לוינסון לא קלט בממלכתו איש אם לא היה בטוח מראש בנאמנותו המוחלטת לו.

בכירים בבנק הפועלים לא ראו בעין יפה את הקשרים ההדוקים שהיו בין לוינסון לבין שלום ויורם רוזנפלד. יורם, שנתקבל לאמפ"ל בקיץ 1981, טיפל בכיר-אס-איי (יוניטר סטייטס ישראל ונטצ'ורס), אותה חברה, שר"י שומה בארצות-הברית הושלם בקיץ 1982 על-ידי יעקב לוינסון, שהיה נשיאה. היה ניגוד אינטרסים מובהק בין מעשיו של לוינסון בקונצרו הבנק לבין פעולותיו ביר-אס-איי. כמה מאנשי-הצמרת של יו-אס-איי הוויי"ח את יפה ממניות אמפ"ל. לוינסון הקים את החברה בהיותו יו"ר אמפ"ל ובשי"ח תוף עם ראשי אמפ"ל ופעיליה.

אחת הפרשיות היותר מסעירות בפעולותיו החריגות של לוינסון בבנק הפועלים ובאמפ"ל מתייחסת לעיס"קה מפולפת הידועה בשם גרנית. שרגא רוטמן, מנכ"ל סולל-בונה ודירקטור במועצת-המנהלים של בנק הפועלים, קבע ברוח שהגיש וועדת השניים: רוטמן-סיוון) כי הבנק יצא מפסיד מהעיסקה. בכירים בבנק הפועלים אמרו את שווי ההפסד שנגרם עקב מעשיו של לוינסון בכ"י 1.9 מיליון דולר.

יורם רוזנפלד, שהתבטל לפני לויניסון בחייו והתרפס על קבר ארונו בדרך המעוררת סלידה, זכה — על שום נאמנותו המוחלטת לבוס שהתאכזר — להיות יורשו של לוינסון ביר-אס-איי. הוא מונה לנשיא אותו גוף, שהסב נזקים כבדים לבנק הפועלים. באותו יו-אס-איי מסתתרים אנשי-הקש של לוינסון — הם מצויים גם במקומות אחרים — המטפלים בהון שהותיר אחריו.

זמן מה אחרי התאבדותו של לוינסון ארוו יורם רוזנפלד ורעייתו, המלחינה נורית הירש, את המיווירות ויצאו עם ילדיהם, דני ורותי, לגניו יורק. יורם ירש את כיסאו של לוינסון ביר-אס-איי: נשיא החברה בארצות-הברית.

רק איש כמו יורם רוזנפלד יכול היה לומר את הדברים הנאים בהספרו

ממחצית העשור הקודם עד זמן מה לפני התאבדותו של לוינסון בפברואר 1984 — לא טיפלה העיתונות הישראלית כנדרש במעשיו ובמעלליו של יעקב לוינסון. בכל כלי-תיקשורת, כמו במעריב-שליש-לו-רוזנפלד, היה מי שראג לעניינו. (כמו הטיפול המל"טף והמחליק שהעניקו כלי-התיקשורת בישראל למיקי אלבין כעבור שנים כמי שהיה — כלוינסון — חברים של עיתונאים רבים, שעליהם

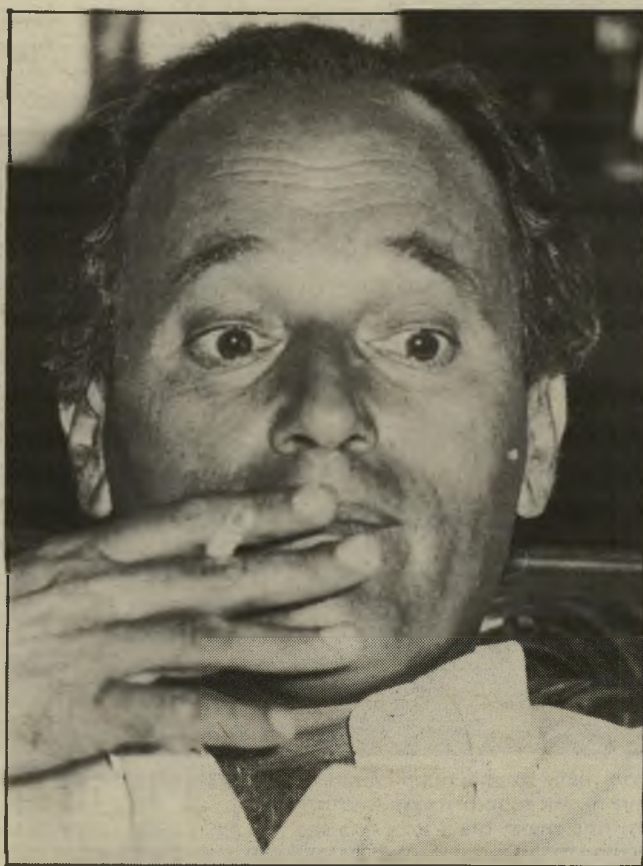
אין בקטע של אורי דן שום דבר שאינו אמת. לא נאמר בו כי בגלל יורם רוזנפלד, שעבד באמפ"ל ונמנה עם מקורבי לוינסון, הפעיל העורך הראשי שלום רוזנפלד — האב — את מיספרי הצנזור לגבי ידיעות על בנק הפועלים ועל העומד בראשו. אין כל קשר בין שני הדברים. שני האירועים התרחשו בזמנים שונים. המשפט של יורם רוזנפלד מוקם שלא במקומו. מכאן יכולים — אך לא חייבים — קוראי המנוולוג לקבל את הרושם המוטעה כי הצנזורה של העורך שלום רוזנפלד הופעלה בגלל בנו, יורם, שהיה ממקורבי לוינסון — ולא כך הדבר. הוא הפעיל צנזורה ללא קשר בין יורם רוזנפלד ליעקב לוינסון. כעורך ראשי הוא עזר לגניזת חומר בעל אינטרס ציבורי גם בנושאי אחרים, בעיקר בתחומים רגישים הקשורים באישים מרכזיים בשילטון בדרך זו או אחרת.

במנוולוג שלו לא הרחיב אורי דן על יורם רוזנפלד.

מי הוא בנו של שלום רוזנפלד? הוא היה בקישרי ידידות עמוקה — יותר מכך — עם יעקב לוינסון.

מאת יאיר קוטלר

שאותו אני מתאר בסיפרי לא לפיר-סום כנוכל ביר-לאומי, שגנב מכספי בנק הפועלים. השניים הכירו זה את זה עוד לפני שיוורם רוזנפלד התקבל לעבודה באמפ"ל. אותה חברה שבאמ"י צעותה ינק לוינסון הטבות רבות לו ולמקורביו בישראל ובארצות-הברית. בשנות ה-70 המאוחרות היה יורם רוזנפלד שלוש שנים קונסול כלכלי של ישראל בלוס-אנג'לס. בעשור שבין 1970 ל-1980, בעיקר החל מ-1974 — ללא קשר ליורם רוזנפלד — היתה אמפ"ל בידי לוינסון מכשיר ליצוא-הון משליטת מדינת-ישראל ואורחיה והעברתו לידי תושבי-חוץ, בעיקר ארצות-הברית. באותו שנים —

עיתונאי אורי דן
ניתוק מהמתרחש, עולם מסולף ושקרי